

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 15800/2023
04.07.2024. године
Београд

Врховни суд у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села .., чији је пуномоћник Миле Ристић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“ са седиштем у Београду, ради утврђивања ништавости и исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 624/22 од 17.01.2023. године, у седници одржаној 04.07.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 624/22 од 17.01.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 624/22 од 17.01.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу П 160/18 од 11.01.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности суда за поступање у овој правној ствари истакнут од стране туженог. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је ништав и не производе правно дејство Споразум о накнади бр. ...-...-... од 12.09.2012. године закључен између тужиоца и туженог. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужени обавезе да му на име разлике између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште па до припадајуће накнаде за одузето градско грађевинско земљиште по споразуму о накнади за експроприсано земљиште од 12.09.2012. године, исплати износ од 103.090,00 динара са законском затезном каматом од 13.10.2012. године до исплате, као и да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом четвртим изреке, тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка од 30.000,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 624/22 од 17.01.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена је првостепена пресуда

у ставовима другом, трећем и четвртном изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Побијаном правноснажном пресудом одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је ништав споразум о накнади (за експроприсано пољопривредно земљиште) од 12.09.2012. године, који је тужилац закључио са туженим и да се тужени обавезе да му исплати разлику између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до висине припадајуће накнаде утврђене према тржишној цени за одузето градско грађевинско земљиште. По оцени Врховног суда, имајући у виду природу спора, садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и дате разлоге о основаности тужбеног захтева, у овом случају нису испуњени услови за примену института посебне ревизије из члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон). Не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као ни потреба новог тумачења права у погледу примене одредбе члана 103. Закона о облигационим односима, чланова 41. и 42. Закона о експропријацији, као и чланова 83. став 2. и 88. Закона о планирању и изградњи, јер правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања. Имајући у виду наведено, као и да тужилац у смислу правила о терету доказивања није доказао да је са туженим у материјално-правном односу, а код неспорне чињенице да је сувласник на ½ идеалног дела кп.бр. ... КО ..., у време експропријације био ББ, кога је тужилац само заступао у поступку експропријације, то тужиоцу (који није власник експроприсаних непокретности) не припада право на исплату тражене накнаде.

Имајући у виду наведено, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради утврђивања ништавости и исплате поднета је 05.03.2018. године, а поднеском од 09.07.2019. године тужба је преиначена повећањем захтева којим је тужилац тражио исплату 103.090,00 динара, што чини и вредност предмета спора.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то и ревизија није дозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић